

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 3. Orationis mentalis neglectæ damna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Locutus sum in corde meo. Ecclæ 1. 16. Loqui aliquis dicitur in corde suo, cum mentem ad cogitandum applicans secum disputat, & ratiocinatur. Olympiodorus hic.

Inveni, quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam. Cant. 3. 4. S. Ambros. l. 7. in v. 7. Pf. 118. fide eum invenit, meditatione constrinxit.

In curru Ezechielis 1. 10. facies hominis, leonis, bovis, aquilæ. Sed infra, cum eadem spectaret c. 10. v. 14. bovem vidit in Cherub mutatum: *facies una, facies Cherub.* Cur non leo quadrupedum primus; non aquila, regina volucrum; non homo, utriusque princeps, mutantur in Cherub? sed solus bos? Piger bos, sed ruminat. Et illa quidem animalia copiosius, & pretiosius, vescuntur; sed cibum vix mandunt; glutunt verius. Bos autem obviò saginatur fœnò; sed, quod deglutit, iterum commolitur, & lentissime mandit. Ille placet, non qui præclara, & sublimia depascitur; sed qui licet alta non intelligat, ea tamen, quæ percipit, nunquam fatis secum tacitus meditatur. Oliva l. 9. Strom. §. Et erit &c.

Fœnum ut bos comedit. Dan. 4. 30. Nabuchodonosor ut ex superbo humilis fieret, & Deum nôset; fœnum ut bos comedit. Qui superbis, & turges; si carnis fragilitatem comedes ut bos; eam non cursim, sed cunctanter, recogitando, & ruminando; Deo subderis, teque deprimes. Hoc maxime attendit Deus in pœna fecerati regis: nam cum illum quasi in bovem convertit; non tamen eum jugum trahere ut bovem iussit; sed tantum ut more boum aleretur, & ruminaret. *Fœnum ut bos comedit.* q. d. idè superbis, quia non recogitas. Igitur coges ruminare; ut discas recogitare: & tunc Domini potentiam agnosces. Consideratio ex bove mutavit in regem. Il. 1. 3. *Cognovit bos professorem suum, & asinus præsepe Domini sui.* Humilitas præsepe tantum, consideratio Dominum agnovit. Oliva ibid.

Jacob genuit Joseph virum Mariae. Matth. 1. 16. Quid per Jacob, qui supplantator, appellatur, rectius accipitur, quam lucta, & supplantatio vitiorum; quod fit in activa, in qua primum contemplativum exerceri necesse est. Oportet insuper, ut activus ex se gignat meditationem. Est autem meditatio vehemens animi applicatio ad divinum aliquid investigandum, cognoscendum, & degustandum: quæ meditatio rectè per Joseph exprimitur; quia Joseph *crescens* interpretatur. Neque enim potest aliter anima melius excrecere spiritualibus augmentis; quam per meditationem fortem, & salubrem; per quam ascendit anima de virtute in virtutem. Gerson l. de Nat. B. V.

Dixit quidam Sanctorum: meditare bona; ut nè mediteris mala: siquidem mens non patitur otium. S. Ephrem adhort. 4. ad Novitium Monach.

Incredibile est nescienti, quam suave sit, de Deo Opt. Max. ex sacris literis meditari, & loqui. Philo Carpath. in Cant. 5. 13.

Polyanthea Sacra. Tom. II.

§. III.

Orationis mentalis neglectæ damna.

Præcepit-nè tangeremus illud. Gen. 3. 3. Mendax Eva ait, sibi à Deo fuisse imperatum, non manducabilis ex eo, neque tangetis ex eo. Imò licuisset tangere prius, & meditari multis; quid damni, quidque utilitatis, eibus ille posset afferre? I. Joan. 1. 1. *quod fuit ab initio, quod audivimus, quod vidimus, oculis nostris quod perspeximus, & manus nostra contractaverunt de verbo vite.* S. Ambros. l. de parad. c. 12. vides, quod antè velut manibus quibusdam perferutatus sit Dei verbum, & postea annuntiaverit. Et ideo nihil & Evæ fortasse nocuisset verbum, si pertractantibus diligenter quibusdam mentis manibus antè tenuisset. Bæza t. 1. l. 1. c. 7. §. 27.

Eruerunt oculos ejus. Judic. 16. 21. Plurimumque prius oculus contemplationis amittitur, & post per carnis desideria hujus Mundi laboribus animus subjugatur. S. Gregor. l. 7. mor. c. 13. prout testatur Samson ab Allophylla captus; qui postquam oculos perdidit, ad molam deputatus est.

Quoniam non intellexerunt opera Domini. Pf. 27. 5. Significatur his verbis radix omnium malorum: radix enim est, nolle intelligere opera Domini; non applicare animum ad consideranda, & cognoscenda, mirabilia opera Dei; quæ fecit in creatione, in redemptione, in gubernatione, generis humani. Bellarminus hic.

Qui habent defectum considerationis, inconsideratè volunt, loquuntur, & operantur. S. Thom. Aqu. opusc. 38. de erud. princ. l. 2. c. 3.

§. IV.

Meditandi materia.

Quis mihi tribuat, ut scribantur sermones mei? Job. 19. 23. Docemur his verbis sanctè transigere orationis tempora. Scribantur, quæ cogitaveris, sed in silice, & ferreo stylo. Quid est *sermones mei*? hoc est, qui me spectent. Non rarò in meditatione Medici evadimus qui infirmi accesseramus. Invehimur in aliena peccata, qui nostra inexplorata mittimus. Vulneribus scatescent fratrum pustulas religiosè curamus. Oliva t. 2. Strom. §. Quis mihi tribuat &c.

Manè astabo tibi & videbo. Pf. 5. 5. Materia præcipua contemplationis meæ erit, considerare; nihil te magis odisse, quam peccatum; innocentiam, & justitiam, tibi summo-perè gratam esse. Bellarminus hic.

In circuitu, & intus plena sunt oculis. Apoc. 4. 8. antè: quia Evangelium dat nobis multiplicem cognitionē futurorum, quæ ante nos sunt: aperit oculos, ad expectanda præmia, quæ Deus iustis pollicetur: & ut caveamus horrenda mala, quæ impiis minatur. Secundò *plena oculis retrò*: ostendit nobis quod fuimus, ex pulvere terræ: ostendit exempla priorum, plena

L 1 2 in